

цията“. Подобна борба, колкото прискърбна и да е, може да породи геройски подвизи; и наистина имаше таквизъ и отъ двѣтѣ страни.

Първото народно възмущение бѣше прѣдизвикано отъ постановлението на 24 февруарий 1793 год., което прѣдписваше единъ наборъ отъ 300,000 души. То почна на 10 мартъ въ паланката Сенъ-Флоранъ на брѣга на Лоара по поводъ тѣглиянето на жребие. Нито единъ младежъ не се обади, когато ги извикваха по име: добритѣ священници бѣха това запрѣтили. Добритѣ тѣзъ священници бѣха непокорнитѣ священници, а ония които се бѣха кълнали, наричаха ги самозванци, и идолопоклонници. Тамшното духовенство, зето отъ самото население и което кое какъ бѣ получило семинарско образование, знаеше само толкова, колкото да разбере заповѣдитѣ на началството си и да ги събщи на селянитѣ. Въ сѣщото време, отъ 1790, година много епископи, които бѣха отказали да дадѣтъ гражданска кѣтва, распращаха бунтовнически възвания срѣщу тѣзъ, които тѣ наричаха врагове на религията.

Отъ своята страна дворянството не чака бунта въ Сенъ-Флоренъ за да се приготви за мѣждусобна война и да влезе въ съюзъ съ обширното контръ-революционно движение, организирано почти въ цѣла Франция. Двама души спелучиха да съберѣтъ наоколо си недоволнитѣ елементи и това бѣха графъ Тюйзей въ Менъ и маркизъ де-ла-Руери въ Бретанъ и Вандеа. Послѣдния бѣше ходилъ въ Кобленцъ при братята на краля и сполучилъ да свѣрже съ тѣхъ една конвенция подписана на 5 декемвий 1791 година. Въ проекта ѝ мѣжду другото се прѣдвиждаше и исканието на чуждестранна помощ отъ пари, орѣжие и войница и цѣльта му бѣше „да възстанови кралската власть въ първоначалната ѝ цѣлность“.

Вълненията които бѣха станали прѣди 10 мартъ, бѣха прѣдизвикани само отъ домогванията на духовен-